

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 381.

96de Møde.

Tirsdagen den 11te Juni.

(Forts.)

Nørgaard (forts.): Det er nemlig denne Udtalelse, jeg ikke har kunnet være enig i, men jeg fandt det derfor ikke nødvendigt, at indføre noget Separatvotum i Committee-Betænkningen, men skal nu kortelig antyde de Grunde, hvorfor jeg har dissenteret fra det øvrige Udvalg i dette Punkt. Jeg har nemlig ikke kunnet erkjende det Fordeelagtige deri, men finder, at man efter denne Fortolkning af § 26 netop gjør en Mand disponibel i 24 Aar istedetfor i 16; thi, vel at mærke, Børnepligtslovens § 32 bestemmer jo udtrykkeligt, at Ingen kan erholde Afskedsbrev før sit 38te Aar. Jeg mener derfor, at, er Stilleren, som § 26 nu lyder — derom ere vist deelte Meninger — (Ja!), i Virkeligheden berettiget til saaledes at rykke frem i Forstærkningen, at han i de samme 8 Aar, som Stillingmanden, udtjener sin Fasttjeneste, saa maa han, efter min Mening, ogsaa med sit 30te Aar kunne betragtes som havende udtjent sine 16 Aars Tjeneste, som er den højeste Pligt, Børnepligtsloven påalægger Noget, eller ogsaa, at man ved denne Fortolkning gjør den Mand, som stiller for sig, disponibel i 8 Aar mere end den, som ikke stiller for sig, og det kan jeg virkelig ikke erkjende for en Fordeel. Og hertil kommer, at efter den Fortolkning af § 26, saafremt den bibeholdes i dens nuværende Form, er en Mand altid i Krigstid udsat for at blive kaldt under Vaaben, næsten uden videre Barsel; derimod har mit Forslag den store Fordeel, at en Mand altid forud veed, til hvilken Tid han maa være fattet paa at ordne det for ham vanffelige Forhold. Jeg kan af disse Grunde ikke erkjende Fordelen derved, men antager, at man snarere forrykker Princippet saaledes, at det næsten bliver muligt at smutte fra sin Forstærkningstjeneste i

en Tid, man er uberettiget dertil. Hvad nu den mellemste Sætning angaaer, som er en ny Sætning, som hele Udvalget har været enig om, da skal jeg ikke derom bemærke videre, men ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har yttret. Men, hvad nu det sidste Punktum angaaer, som jeg har holdt fast ved, den Bestemmelse, „at, dør Stillingmanden, saa udslettes den paagaaldende Stiller aldeles af Rødsrullen“, da har jeg saaledes ikke kunnet opgive den Anskuelse, at Stillingmanden ved sin Indtræden, og, saalænge han tro opfylder Stillerens Plads, jo selvfølgelig maa betragtes, som om Stilleren selv var tilstede i Væbningen, for hvilken Tid han ei heller kan siges at være tilstede noget andet Sted; men, er denne Anskuelse rigtig, saa forekommer det mig, at, naar Stillingmanden, som ikke selv er forpligtet til Forstærkningstjenesten, dør eller falder paa Balpladsen, at dennes Død da billigt kan betragtes, som om det var Stilleren selv (Ja!), og derfor har jeg troet, at burde fastholde det Princip, at en Mand's Tjenestepligt i Fædrelandets Tjeneste ikke billigt kan fordre mere end eet Offer af Menneskeliv. Udvalgets Fleertal har ikke kunnet være enig heri, og har ikke antaget, at Stillingmandens Død herpaa bør have nogen Indflydelse, da det efter dets Mening allerede er en betydelig Gunst, der vises Stilleren, at han, „naar Stillingmanden først er antagen af vedkommende Troppesafdeling“, er fri for ethvert Ansvar for dennes Tilstedeblivelse og fremtidige Tjenstdygtighed, — Noget, som det mener, der ikke følger af Stillingens Natur. Ja, det kan gjerne være; men jeg maa dog tillade mig den Paastand, at det ligger i Stillingens Natur ifølge Børnepligtsloven, som hjemler en saadan Bestemmelse. Det har jo sin Bannfælsighed for læg Mand, at votere imod saa høje Jurister; men jeg maa rigtignok tilstaae, at, naar Udvalgets Fleertal har udtalt, „at, naar Stillingmanden først er